

Подгорица – Политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић је оцјенио да је бојкот избора крајње политичко рјешење, објашњавајући да је такав политички корак оправдан само ако представља увод у ширу координисану акцију за дестабилизацију режима. Напомињући да је из Београда тешко судити о томе да ли игнорисање локалних избора у Мојковцу, Цетињу и Котору има смисла, Вукадиновић је казао да је за успјешан бојкот потребно обезбједити критичну масу и покренути грађане да протестују и угрозе режим и додао да није сигуран да ли таква критична маса постоји у овом тренутку у Црној Гори.

"Ако опозиција размишља или најављује бојкот локалних избора онда је то, чини ми се, више последица тога што напросто немају пуно бољих опција. Дакле, уколико није дио неке шире координисане акције, бојкот појединих избора, поготово локалних, готово да ништа не значи и не помаже", оцјенио је уредник часописа "Нова српска политичка мисао".

Прије него се одлуче на тако ризикантан политички потез, тврди Вукадиновић, опозиција мора бити сигурна да појединачно или удружено нема великих шанси да побиједи на изборима. Он каже да се у том случају бојкотом одржава политичка тензија и подиже напетост.

"То има смисла само ако располажу адекватном снагом, политичком, медијском и, на крају крајева, финансијском логистиком. Не могу са сигурношћу говорити да црногорска опозиција појединачно или у цјелини у овом тренутку располаже таквом логистиком. Без ње тај бојкот нема много смисла", сматра он.

Иако црногорски опозициони прваци упозоравају да умјесто са владајућим партијама на изборима воде трку против криминалних кругова, Вукадиновић тврди да повод за покретање широког бојкота не мора бити крупан. Он упозорава да, у случају широког бојкота, опозиција мора имати визију како да каналише народно незадовољство и отвори перспективу за смијену режима. Он је појаснио да би у одсуству такве перспективе одлука о неучествовању на изборима деловала као очајнички потез.

"Оно што јесте дилема и што је мени мало сумњиво је да постоји снага коју би ту капислу могла претворити у озбиљну политичку детонацију. Овако се чини да су вјероватно веће шансе да то буде још један политички ћорак", казао је Вукадиновић.

Подсјећајући да је и србијанска опозиција неколико пута безуспјешно покушавала да уједињењем и бојкотом стане на крај Милошевићевом режиму, Вукадиновић сматра да је стварање уједињеног опозиционог политичког блока један од предуслова за смјену ауторитарних режима. Истичући да опозиционо јединство најчешће пропада због страначких интереса и лидерских сујета, Вукадиновић је оцјенио да су сви досадашњи преговори црногорских опозиционара углавном потврђивали то правило. Он сматра да би једино непосредна егзистенцијална угроженост опозиционих политичара могла убрзати уједињење, подсјећајући на примјер уједињења странака у Србији након што су неким од опозиционих лидера 1999. били угрожени и животи.

"Онда све политиканске зађевице и калкулације падају у воду и то је један од фактора који може довести до успјешног уједињења опозиције и, евентуално, смене власти. Одавде тешко могу пресудити да ли је таква ситуација настала, или је бар на помолу у Црној Гори", сматра Вукадиновић.

Он подсјећа да је у коначној одлуци србијанских опозиционара да формирају ДОС и сруше Милошевића значајну улогу имала логистика из Брисела и Вашингтона. Вукадиновић је појаснио да је међународна заједница најпре донијела одлуку да пусти Милошевића низ воду, па тек онда почела активно да ради на уједињењу опозиције. Вукадиновић тврди да црногорски премијер, за сада, у међународној заједници још увек има утицајне савезнике.

"Сигуран сам да је један дио међународне заједнице незадовољан Ђукановићевом политиком, али сам сигуран да још увијек неки утицајни центри сматрају да је он у овом тренутку, ако не најбоље онда најмање лоше рјешење за Црну Гору. Управо се посљедњих мјесеци најављује интензивирање рада на прикључењу Црне Горе НАТО структурама и мислим да је то помало нека врста трговине црногорског премијера и САД. Док г. Ђукановић на том кључном међународном и безбједносном плану испоручује оно што запад и САД желе мислим да ће га они толерисати. Питање је шта ће бити после", сматра он.

Подсјећајући на одлуку коалиције Заједно да 1997. године бојкотују парламентарне изборе, Вукадиновић објашњава да је то један од ријетких случајева када је бојкот уродио плодом.

Већи дио странака из коалиције Заједно одбио је да изађе на изборе одржане у септембру 1997. године. Док су ДС, ГСС и ДСС бојкотовали изборе, СПО је са СПС-ом и радикалима успио да уђе у "ратну Владу". Вукадиновић каже да се тај бојкот исплатио, али тек након бомбардовања и одлуке међународне заједнице да Милошевића сруши.

"Тим бојкотом је заправо режим био делегимисан. Али ја мислим да се на крају показало да је то заштравање са Слободаном Милошевићем донијело успјех опозицији више као посљедица промјене става запада, Брисела и Вашингтона према Милошевићу него што је то била посљедица одлуке да бојкотују", подсјетио је он

(Вијести)